

CLÉMENCE
MICHALLON

TICHÁ
PODNÁJOMNÍČKA

Ako spoznať sériového vraha?

Ljndeni

Tichá podnájomníčka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Clémence Michallon
Tichá podnájomníčka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

TICHÁ PODNÁJOMNÍČKA

CLÉMENCE MICHALLON

TICHÁ
PODNÁJOMNÍČKA

Ljndeni

PRE TYLERA

Ach, beda, ak ti rozum nehovorí,
akou sú hrozbou milé vlčie tvory.

CHARLES PERRAULT, *LITTLE RED RIDING HOOD*
(*ČERVENÁ ČIAPOČKA*)

KAPITOLA 1

Žena v chatrči

Rada si myslíte, že každá žena má jedného muža a on je zhodou okolností ten váš.

Tak je to ľahšie, ak nikto nie je voľný. Vo vašom svete nie je miesto pre tých, čo sú vonku. Neľúbite vietor v ich vlasoch, nemáte pochopenie pre slnko na ich pokožke.

Prichádza v noci. Šuchoce v čižmách po opadanom lístí. Zastvorí za sebou dvere, zastrčí závoru.

Ten muž je mladý, silný, pekne upravený. Myslíte na deň, keď ste sa zoznámili, na ten krátky okamih, než odhalil svoju skutočnú povahu, a vidíte muža, ktorý pozná svojich susedov. Muža, ktorý vždy načas vynesie kontajner na recyklovaný odpad. Muža, ktorý stál v pôrodnej sále, keď sa mu narodilo dieťa, vždy prítomného otecka, ktorý ochráni dieťa pred zlým svetom. Mamičky ho vidia v obchode s potravinami a niekedy mu vložia do rúk svoje deti: *Mohli by ste ho chvíľku podržať? Zabudla som kúpiť sunar, hneď som nazad.*

A teraz je tu. Teraz je váš.

To, čo robíte, má svoje pravidlá.

Pozrie na vás, akoby kontroloval inventár. Ste tu. Máte dve ruky, dve nohy, trup a hlavu.

Potom si vzdychne. Keď sa usadí, aby si s vami užil spoločnú chvíľu, svaly na chrbte sa mu uvoľnia. Skloní sa a napravi elektrický ohrievač alebo ventilátor v závislosti od ročného obdobia.

Vystriete ruku a dostanete dózu. Z lazaní, fašírky, duseného tuniaka alebo niečoho iného stúpa para. Horúce jedlo vám popáli podnebie.

Podá vám vodu. Nikdy nie v pohári. Vždy v poľnej fľaši. Nedá vám nič, čo možno rozbiť a čo by mohlo byť ostré. Studená tekutina vyšle cez zuby elektrický šok, ale vypijete ju, lebo ju treba vypiť teraz. V ústach vám potom zostane kovová pachuť.

Podá vám vedro a urobíte, čo treba. Už dávno ste sa prestali hanbiť.

Vezme vaše výkaly a na minútku vás opustí. Počujete, ako vonku dupoce čižmami po zmrznutej zemi, ako strieka hadicou. Keď sa vráti, vedro je čisté, plné mydlovej vody.

Kým sa umývate, pozoruje vás. V hierarchii vášho tela ste podnájomníčka a on je pán domáci. Podá vám potreby: mydlo, plastový hrebeň, zubnú kefku, malú tubu so zubnou pastou. Raz do mesiaca šampón proti všiam. Vaše telo vždy robí problémy a on ho drží v bezpečnej vzdialenosti. Raz za tri týždne vytiahne zo zadného vrečka klieštiky na nechty. Čaká, kým si ich ostriháte, potom vám ich vezme. Vždy ich vezme. Robíte to už celé roky.

Znova sa oblečiete. Zdá sa vám to zbytočné vzhľadom na to, čo bude nasledovať, ale tak rozhodol. Myslíte si, že to zrejme nefunguje, keď to urobíte sama. On vám musí rozopnúť zipsy, gombíky, stiahnuť z vás všetky vrstvy.

Podoba jeho tela, to, čo ste sa netúžili naučiť, ale aj tak ste sa naučili. Materské znamienko na pleci. Chĺpky na bruchu. Stisk jeho prstov. Horúci tlak jeho dlane na vašom krku.

A za celý ten čas na vás ani nepozrie. Tu nejde o vás. Ide o všetky ženy a dievčatá. Ide oňho a o to, čo mu víri hlavou.

Keď je koniec, nikdy sa nezdrží. Je to muž, ktorého volajú povinnosti. Rodina, domácnosť. Musí skontrolovať domáce úlohy. Pozrieť si film. Postarať sa, aby manželka bola šťastná, zovrieť v náručí dcéru. V jeho zozname povinností sú aj iné veci, nielen vy a vaša existencia, a všetky treba odľaknúť.

Okrem dnešnej noci.

Dnes v noci sa všetko zmení.

Dnes vidíte, ako tento muž – veľmi opatrný muž, ktorý robí len rozvážne kroky – poruší svoje pravidlá.

Zdvihne sa, dlaň položí na drevenú dlážku. V prstoch ako zá-
zrakom nemá triesky. Zapne si sponu na opasku pod pupkom,
pritlačí kov na napätú kožu na bruchu.

„Počuj,“ začne.

Zbystríte pozornosť.

„Si tu dosť dlho.“

Skúmate mu tvár. Nič. Je málovravný, bezvýrazný.

„Ako to myslíš?“ spýtate sa.

Znova si natiahne flísovú bundu, zazipsuje ju až po bradu.

„Musím odísť,“ povie.

„Čože?“ spýtate sa.

Na čele mu pulzuje žila. Podráždili ste ho.

„Do nového domu.“

„Prečo?“

Zamračí sa. Otvorí ústa, že niečo povie, potom si to rozmyslí.

Dnes v noci nie.

Dáte si záležať, aby na odchode zachytil váš pohľad. Chcete,
aby videl váš zmätok, všetky nevyslovené otázky. Chcete, aby
cítil zadosťučinenie, že vás tam nechal nečinne čakať.

Pravidlo číslo jeden, ak chcete zostať nažive v tejto chatrči –
on vždy vyhrá. Za tých päť rokov ste sa o to postarali.

KAPITOLA 2

Emily

Netuším, či Aidan Thomas vie, ako sa volám. Nezazlievala by som mu to, keby to nevedel. Má dôležitejšie povinnosti než pamätať si meno dievčaťa, ktoré mu dva razy do týždňa nalieva čerešňovú kolu.

Aidan Thomas nepije. Aspoň nie alkohol. Krásny muž, ktorý nepije, môže byť pre barmanku problém, ale reč môjho tela nie je chľast. Teší ma, že ľudia sedia pri mojom bare a na jednu-dve hodiny sa zveria do mojej starostlivosti.

Tento jazyk Aidan Thomas dobre neovláda. Je ako jeleň na kraji cesty, ktorý čaká, kým vaše auto neprejde okolo, pripravený skočiť, keby ste prejavili veľký záujem. Tak mu dovoľím, aby sa ku mne priblížil. V utorok a vo štvrtky. V mori pravidelných návštevníkov je jediný, koho túžim vidieť.

Dnes je utorok.

O siedmej začnem pokukovať k dverám. Jedným okom strieh-
nem naňho, druhým na kuchyňu – na hlavnú čašníčku, some-
liéra, absolútne nemožného kuchára. Ruky sa mi pohybujú
automaticky. Jeden sidecar, jeden sprite, jeden calvados a kola.
Dvere sa otvoria. Nie je to on. Je to pani od štvormiestneho
stola pri dverách, ktorá musela ísť von, aby preparovala auto.
Jedno horké a sóda. Nová slamka pre chalana vzadu. Hlavná
čašníčka mi hlási, že ľuďom pri štvormiestnom stole nechutili
cestoviny – buď boli vychladnuté, alebo neboli dosť pikantné.
Ich sťažnosti sú nejasné, ale sú tu a Cora príde o tringelty, pre-
tože kuchyňa nevie podať teplé jedlo. Musím si uzmierniť Coru.
Povedať jej, aby požiadala kuchárov, nech uvaria nové cestoviny
a pridajú k nim čosi na ospravedlnenie. Alebo Sophy, naša hlav-

ná cukrárka, by mohla poslať dezert, ak sa ukáže, že tá štvorka má maškrtný jazýček. Čokoľvek, len nech ich umlčí.

Reštaurácia je čierna diera potrieb, netvor, ktorého nikdy nikto neumlčí. Otec sa ma na to nikdy nespýtal, jednoducho predpokladal, že do toho vstúpim. A potom zomrel, lebo tak to kuchári robia – žijú v zahmlenej horúčave a chaose a nechajú vás zbierať trosky.

Prstami si stisnem kožu na sluchách, usilujem sa zahnať strach. Možno je na vine počasie – je prvý októbrový týždeň, začiatok jesene, ale dni sa krátia a vzduch je chladnejší. A možno je na vine čosi iné. Ale dnes večer mám pocit, že za každé zlyhanie som zodpovedná ja.

Dvere sa otvoria.

Je to on.

V mojom vnútri akoby sa vyjasnilo. Buble vo mne taká radosť, až sa cítim malá, trochu nemravná a možno aj dosť hlúpa, ale je to najprijemnejší pocit, ktorý reštaurácia vyvoláva, a užívam si ho. Dva razy do týždňa si ho užívam.

Aidan Thomas mlčky sedí pri mojom bare. Nerozprávame sa, len občas prehodíme zdvorilú poznámku. Je to tanec a obaja ovládame kroky naspamäť. Pohár, ľadové kocky, kola, papierová podložka. *Amandine* stojí kurzívou na podložke. Jedna čerešňová kola. Jeden spokojný muž.

„Ďakujem.“

Rýchlo sa naňho usmejem a zamestnám si ruky. Pri práci – keď vyplachujem mixér, pripravujem nádoby s olivami a s kolieskami citróna – naňho kradmo pokukujem. Je ako báseň, ktorú poznám naspamäť, ale nikdy sa mi nezunuje: modré oči, tmavé blond vlasy, úhladná briadka. A potom ruky, jedna spočíva na pulte, v druhej drží pohár. Pevné, silné ruky. Ruky, ktoré hovoria príbeh.

„Emily.“

Cora sa opiera o pult.

„Čo teraz?“

„Nick hovorí, že musíme vyhodíť sviečkovicu.“

Zadržím dych. Cora nemôže za Nickove záchvaty hnevu.

„A to už prečo?“

„Hovorí, že to mäso už nie je dobré, vraj je po termíne spotreby.“

Odrhнем pohľad od Aidana a pozriem na Coru.

„Nehovorím, že má pravdu,“ dodá. „Len ma... požiadal, aby som ti to oznámila.“

Inokedy by som odišla z baru a vybavila to s Nickom sama. Ale nepripraví ma o túto chvíľu.

„Odkáž mu, že beriem na vedomie.“

Cora čaká, čo poviem ďalej. Vie rovnako dobre ako ja, že slová „beriem na vedomie“ Nickovi nepostačia, nedá pokoj.

„Povedz mu, že ak sa niekto bude sťažovať na sviečkovú, osobne to vybavím. Sľubujem. Vezmem všetku vinu na svoje plecia. Prípad sviečková bude môj dejinný odkaz. Môžeš ho uistiť, že dnes som počula na sviečkovú samé chvály. A odkáž mu, aby sa menej trápil pre sviečkovú a viac pre svoj pikap, ak jeho ľudia pošlú chladené mäso.“

Cora zdvihne ruky, akoby hovorila *dobré, dobré*. Zamieri do kuchyne.

Tentoraz si dovoľm vzdychnúť. Už chcem venovať pozornosť pohárom na Martini, ktoré treba vyleštiť, a vtedy zacítim pohľad.

Aidan.

Pozerá na mňa so slabým úsmevom.

„Takže prípad sviečková, čo?“

Dofrasa, počul to.

Silene sa zasmejem. „Mrzí ma to.“

Pokrúti hlavou, odpije si z čerešňovej koly.

„Nemusíte sa ospravedlňovať,“ uistí ma.

Usmejem sa naňho a tentoraz sa naozaj sústredím na poháre na Martini. Kútikom oka vidím, že Aidan dopil kolu. Pokračujeme vo svojej choreografii – nakloní hlavu, pýta si účet. Na chvíľu zdvihne ruku na rozlúčku.

A tak sa najlepšia časť môjho dňa končí.

Vezmem Aidanov účet – dal mi tringelt dva doláre ako vždy – a jeho prázdny pohár. Všimnem si to, až keď utieram pult – malá zmena v našom dobre nacvičenom *pas de deux*.

Podložka pod pohár. Papierová podložka, ktorú som mu dala pod drink. Teraz som ju mala vyhodit' do koša na recyklovaný odpad, ale neviem ju nájsť.

Že by spadla? Prejdem na druhú stranu baru, pozriem pod nohu barovej stoličky, na ktorej sedel pred pár minútami. Nikde nič.

Je to zvláštne, ale nesporné. Podložka zmizla.

Žena v chatrči

Priviedol vás sem.

Cez okno pikapu ste videli jeho dom uprostred pozemku so zelenou trávou a vrbami. Každá rastlinka je tam pekne pristrihnutá, každý list ošetrovaný. Na tom pozemku sú roztrúsené menšie budovy ako čajové koláčiky na mise. Osamote stojaca garáž, stodola, stojan na bicykle. Pomedzi vetvy sa hadí elektrické vedenie. Tento muž žije na peknom mieste, kde môžu behať deti, kvitnúť kvety.

Jazdil rýchlo po hlinenej ceste hore kopcom. Dom sa stratil v diaľke, vystriedali ho rady stromov. Zastal a vytiahol vás von. Nemali ste sa čoho chytiť, na koho zavolať. Stáli ste pred chatrčou. Štyri sivé múry, šikmá strecha. Bez okien. Zdvihol kovovú visaciu zámku, oddelil kľúč spomedzi iných na karičke.

Vnútri vás naučil nové pravidlá sveta.

„Meno,“ povedal. Kľučal, ale aj tak sa vynímal nad vami, ruky mal po oboch stranách vašej tváre, takže ste videli iba jeho prsty. „Voláš sa Rachel.“

Nevolali ste sa Rachel. Poznal vaše skutočné meno. Videl ho na vašom vodičskom preukaze, ktorý vám vybral z peňaženky.

Povedal vám však, že sa voláte Rachel, a pre vás bolo životne dôležité zmieriť sa s týmto faktom. To *r* vyslovene zavrčal a *l* znelo veľmi definitívne. Rachel mala čistý štít. Nemala minulosť ani život, ku ktorému by sa mala vrátiť. Rachel v tej chatrči prežije.

„Voláš sa Rachel,“ zopakoval, „a nikto nevie, kto si.“

Prikývli ste, no nie dosť dychtivo. Ruky spustil z vašej tváre a chytil vás za sveter. Pritisol vás na stenu, ramenom objal krk,

zápästím tlačil na priedušnicu. Nedostávalo sa vám dosť vzduchu, chýbal vám kyslík.

„Povedal som,“ svet akoby vám začal unikať, ale neprichádzalo do úvahy, aby ste ho nepočúvali, „nikto nevie, kto si. Nikto po tebe nepátra. Rozumieš, doriti?“

A pustil vás. Prikývli ste, až potom ste sa rozkašľali, zachripli či urobili niečo iné. Akože ste to mysleli vážne. Prikyvovali ste ako o život.

Stali ste sa Rachel.

Už celé roky ste Rachel.

Tá vás udržala nažive. Vy ste sa udržali nažive.

DUPOT ČIŽIEM, šuchot opadaného lístia, závora. Vzdych. Kachle. Všetko je ako inokedy okrem neho. Dnes večer náhlivo vykoná svoj rituál, akoby nechal na sporáku vriieť vodu. Ešte prežívate posledný kúsok kuracieho koláča, no vtom vám vezme z ruky dózu.

„Tak poď,“ povie. „Nemám celú noc.“

Nenáhli sa, pretože je dychtivý. Skôr akoby ste boli pieseň a nudné časti prehráva rýchlejšie.

Nevyzlečie sa. Zips na jeho flísovej mikine sa vám vrýva do brucha. Vlasy sa vám zamotajú do spony na jeho hodinkách. Vyslobodí si zápästie, odtrhne sa od vás. Počujete trhanie. Horí vám koža na temene. Všetko je hmatateľné, všetko je skutočné, aj keď sa vznáša nad vami ako duch.

Potrebujete ho tu. Pri sebe. Potrebuje, aby bol uvoľnený a cítil sa pohodlne.

Potrebuje, aby rozprával.

Počkáte, kým nebude po všetkom. Kým sa neoblečiete.

Keď sa zberá na odchod, prehrabnete si vlasy rukou. To gesto ste bežne používali na rande, rukou v motorkárskej bunde ste sa opierali o stôl v reštaurácii, na bielom tričku vám viseli strieborné príviesky.

To sa stáva. Pamätáte si čosi o sebe a niekedy vám to pomáha.
„Vieš, mám o teba obavy,“ povie mu.

Odfrkne si.

„Naozaj. Teda... rozmýšľam, to je všetko.“

Potiahne nosom, strčí si ruky do vreciek.

„Mohla by som ti pomôcť,“ skúsate. „Nájst spôsob, aby si mohol zostať.“

Zafučí, ale nevykročí k dverám. Musíte sa toho chopiť. Musíte veriť, že je to začiatok víťazstva.

Niekedy vám čosi hovorí. Nie často a vždy váhavo, ale stáva sa to. Niekedy je to vychvalovanie. Inokedy priznanie. Možno preto si dal tú námahu a udržal vás nažive – v jeho živote sú veci, o ktoré sa chce podeliť, a jedine vy ich môžete počuť.

„Ak mi povieš, čo sa stalo, možno niečo vymyslím,“ nadhodíte.

Zohne kolená, ocitne sa vám zoči-voči. Z úst mu cítiť vôňu máty. Teplou, drsnou dlaňou vám prejde po lícnej kosti. Špičku palca vám zaryje do očnej jamky.

„Myslíš, že ak ti to poviem, niečo vymyslíš?“

Prechádza vám pohľadom od hlavy po päty. Tvári sa, akoby ste ho odpudzovali. Opovržlivo. Ale vždy – a to je dôležité – trochu zvedavo. Akoby rozmýšľal, čo vám môže urobiť, čo mu prejde.

„Čo by si mohla vedieť?“ Prechádza vám po sánke, nechtom sa zaráva do brady. „Vieš vôbec, kto si?“

Viete to. Je to ako modlitba, ako mantra. *Ste Rachel. Našiel vás. Viete len to, čo vás naučil. Máte len to, čo vám dal.* Režaz na členku, ktorou ste pripútaná k stene. Spací vak. Na prevrátenej debničke sú veci, čo vám za tie roky priniesol: tri paperbacky, peňaženka (prázdna), stresová loptička (vážne). Náhodné, nesúrodé veci. Usúdili ste, že ich vzal iným ženám. Ako straka.

„Našiel som ťa,“ povie. „Bola si stratená. Dal som ti strechu nad hlavou. Držím ťa pri živote.“ Ukáže na prázdnu dózu. „Vieš, čo by z teba bolo bezo mňa? Nič. Bola by si mŕtva.“